

# Rigsdagstidende.

1852.      Forhandlingerne paa Folkethinget.      № 159.

Tredie Session.

49de Møde.

Freitag den 5te Januar.

(Fortf.)

**Cultusministeren** (fortsat): Hvad det andet Forslag angaaer, da skal jeg derom udtale mig saa bestemt, som det er muligt. Foreløbigen skal jeg bemærke, at jeg ikke kan erindre, at jeg under den anden Behandling har lagt særdeles Vægt paa, at Loven skulde indeholde en afgjørende Bestemmelse om disse Lille-Bangs Lodder; jeg lagde derimod rigtignok, som den sidste ærede Taler bemærkede, Vægt paa, at det vigtigste Datum for hans Paastand var, at disse Lodder hørte til en nedlagt Bondebyes Jorder. Jeg har nu senere fra Universitetets Bestyrelse, nemlig fra Dvæsturen, modtaget en udførlig Fremstilling af denne Gjenstand, og jeg maa da først bemærke, at, efter Dvæstors Indberetning, er ingen af Lille-Bangs-Lodderne bebygget; der er derimod bebygget en Lod af Clara-Hjerdingerne, hvilket allerede var skeet under min Bestyrelse. Jeg tør altsaa ansee det fuldkommen sikkert, at der ikke er bygget paa nogen af disse Lodder, og derfor kan Fæstetvungen her ikke komme til Anvendelse. Naar Loven da udkommer, som den nu foreligger, saa er det min Overbeviisning, at, dersom Spørgsmaalet skulde afgjøres ved Domstolene, saa ville disse Lodder ikke blive antagne at henhøre under Loven. De ere, som bemærket, ubebyggede, og have været overladte til Brug i Forbindelse med andre Eiendomme; og navnlig eier den Fæsterste, med Hensyn til hvem det blev fremhævet af den ærede Forslagsstiller, at hun var blevet meget haardt behandlet, en Arvefæstegaard paa 5 Tønder Hartkorn; dertil kommer, at den Plan, som 1795 er lagt for Universitetsgodset, hvorefter alt Universitetets Fæstegods

skulde gaae over til Arvefæste, ere disse Lodder ikke blevne undergivne. Man er allerede dengang, for næsten 60 Aar siden, ikke gaaet ind derpaa, naaget denne Plans Anvendelse vilde have ført til en Indtagt, som var meget større end den, som dengang havde for disse Lodder. Endelig er der ogsaa for 30 Aar siden taget Bestemmelse om, at Universitetet kunde disponere over Lodderne ved Bortforpagtning, uden at derover er blevet anket af Nogen, eller at Nogen har anseet sig beføiet til at optræde derimod som en mod Retsforholdet stridende Bestemmelse. Jeg antager efter disse Grunde, imod hvilke der alene staaer den Grund, at det er en nedlagt Bondebyes Jorder, at Spørgsmaalet, der afhænger af saamange særegne factiske Forhold, bør henvises til Domstolene. Man har anført for Lovens Anvendelse paa disse Lodder, at de aabenbart vilde have hørt ind under Lovudkastets oprindelige Udtryk „Forsdegods“, og at det først er Udvalget, der har foranlediget Benyttelsen af Ordet Bønderdegods og ikke Jordegods; men dette er kun en Rættelse af en incuria ved Lovudkastets Affattelse; thi det var naturligtvis ikke Regjeringens Hensigt, ved at forelægge denne Lov, at fravige hele Characteren af Loven af 8de April f. A. Jeg erkjender vel, at Sagen kan ansees tvivlsom, men selv dette forudsat kan jeg, ikke saameget for denne lille Gjenstands Skyld, som for Principets Skyld, ikke andet end fraraade at afgjøre et saadant tvivlsomt Spørgsmaal angaaende kun 8 Lodder, tilsammen 16 Tdr. Hartkorn, ved en Lov. Mig synes det Naturligste at være, at Loven gives saaledes, som man ellers vilde give den, og dens Anvendelse paa disse Lodder overlades Domstolene. Det forekommer mig at være umuligt for Rigsdagen, at gaae ind paa Bestemmelsen af de Grunde, som tale for og imod